

Karls Frederiks Vislofs

Dieniškā maize

Luterisma mantojuma fonds
Rīga, 2011

UDK 22

Vi 794

© *Lunde Forlag og Bokhandel*
A/S och Kyrkliga Förbundets Bokförlag
Carl Fr. Wisløff, Bröd för Dagen

© 2011 Luterisma mantojuma fonds

No zviedru valodas tulkojis Uģis Sildegs
Literārā redaktore un korektore Ināra Vilka
Vāka autore Agata Muze
Maketētājs Juris Uļģis

Paldies par ziedojumu Dainai Mežeckai

Izdevējs: Luterisma mantojuma fonds
Reģ. nr. 50003360631
Volgundes iela 32–104, Rīga, LV-1046, Latvija
www.lmf.lv; fonds@lmf.lv

K. Fr. Wisloff's, Daily Bread
Latvian 2000 copies printed January 2011

The translation and publishing of this book
has been made by Nordisk Östmission
and
The Lutheran Heritage Foundation
51474 Romeo Plank Road
Macomb, MI 48042, USA
www.LHFmissions.org

ISBN 978-9984-753-65-2
Iespiests SIA “Jelgavas tipogrāfija”

SATURA RĀDĪTĀJS

Janvāris	1
Februāris	31
Marts	56
Aprīlis	83
Maijs	110
Jūnijs	137
Jūlijs	164
Augusts.	193
Septembris	222
Oktobris	249
Novembris	277
Decembris	304
Svētbrīži Klusajai nedēļai, Lieldienām, Kristus debesbraukšanas dienai un Vasarsvētkiem	333
<i>Svēto Rakstu rādītājs</i>	345

JANVĀRIS

1. janvāris

Viņam pasniedza pravieša Jesajas grāmatu. Grāmatu atverot, Viņam gadījās tā vieta, kur bija rakstīts: “Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un akliem gaismu, satriektos palaist vaļā un pasludināt mūsu Kunga žēlastības gadu.” Un, grāmatu aizvēris, Viņš to atdeva sulainim un apsēdās. Un visi, kas bija sinagogā, vērsa savus skatus uz Viņu. Un Viņš iesāka uz tiem runāt: “Šodien šis jūsu ausīm dzirdētais raksts ir piepildīts.” (Lk. 4:17–21)

Gada pirmajā dienā ir svētīgi lasīt vārdus, kuros Evaņģēliju pasludina pats Jēzus. Neviena labāk par Viņu mums nespēs izskaidrot Evaņģēlija patieso jēgu.

“Daudzi iedomājas, ka par Evaņģēliju zina visu, tiklīdz to dzirdējuši divas vai trīs reizes,” saka Lutērs. Taču tas ir milzīgs pārpratums. Šo mācību mēs nekad nebūsim apguvuši pilnībā!

Mēs bieži mēdzam teikt, ka Evaņģēlijs ir aicinājums uz atgriešanos, ielūgums nākt pie Jēzus un saņemt glābšanu. Un, protams, zinām, ka grēknožēlas un atgriešanās vēsts vēl joprojām ir jāsludina. “Ja jūs neatgriezīties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā” (Mt. 18:3).

Tomēr viss minētais vēl neizskaidro Evaņģēlija būtību. Izlasiet Bībeles tekstu vēlreiz un ļaujiet, lai šie vārdi jums to atklāj: Evaņģēlijs ir vēsts, ka Dieva dotais glābšanas apsolījums Jēzū Kristū ir piepildīts!

Lutērs saka: “Vārds “evaņģēlijs” (grieķu val. *euangelion*) nozīmē ‘laba vēsts’ jeb ‘labas ziņas’, ko prieks dzirdēt un stāstīt citiem. Piemēram, kad Dāvids bija uzveicis milzi Goliātu, jūdu tautā ātri izplatījās priecīgā ziņa, ka viņu niknākais ienaidnieks ir sakauts un tie atguvuši brīvību, prieku un mieru. Šī vēsts viņus tik ļoti sajūsmināja, ka, lielā prieka pārņemti, viņi dziedāja un dejoja. Līdzīgi arī Dieva Evaņģēlijs ir labā vēsts, ko apustuļi izplatīja visā pasaulē un kas atklāj, ka patiesais Dāvids ir cīnījies pret grēku, nāvi un velnu un tos pieveicis.” Tiktāl Lutērs.

Evaņģēlijs ir vēsts par pestīšanas piepildījumu. Dieva apsolījums ir piepildīts, un grēka parāds samaksāts, jo Jēzus ir miris par visiem grēciniekiem. Jēzus mums ir atvēris ceļu pie Dieva un atklājis, ka visi, kas nāk Viņa vārdā, ir Dieva mīļotie bērni.

Nāc droši arī tu, jo viss ir sagatavots! Kad būs uzklusis brīnišķo vēsti, Dieva Gars veiks Savu darbu tavā sirdī un tu saņemsi Viņa žēlastību dzīvot ticībā Evaņģēlijam!

2. janvāris

Tad viņš sacīja dārzniekam: redzi, jau trīs gadus es nāku un meklēju augļus uz šī vīģes koka, bet neatrodu. Nocērt to! Ko tas velti izsūc zemi! Bet tas viņam atbildēja un sacīja: kungs, atstāj to vēl šo gadu, kamēr es to aprakšu un apmēslošu! Varbūt tas turpmāk nesīs augļus. Bet, ja ne, tad tu vari nocirst. (Lk. 13:7–9)

Mēs esam iegājuši jaunajā gadā, tāpēc ir vērtīgi lasīt Jēzus vārdus par vīģes koku, kas nenesa augļus.

Ne jau visiem vīģes kokiem bija tik labvēlīgi augšanas apstākļi kā šim. Vīģes koki nereti aug savvaļā bez īpašas kopšanas, un tie ir atrodami pat ceļmalās (Mt. 21:19). Bet mēs redzam vīģes koku, kas stādīts vīnadārzā un ir labi kopts.

Pieminot vīģes koku, Jēzus nepārprotami runāja par Dieva izredzēto tautu Israēlu. Jūdi bieži bija pieviluši un skumdinājuši Dievu, savu Kungu, taču tagad Viņš gaidīja no tiem augļus, proti – ka tie beidzot atgriezīsies un pieņems savu Mesiju.

Trīs gadus Jēzus un Viņa ceļa sagatavotājs Jānis Kristītājs tautai sludināja Dieva vārdu, bet gaidītie augļi kā nenāca, tā nenāca. Tauta negribēja atgriezties.

Mēs nekļūdisimies, ja šo līdzību attiecināsim arī uz mūsu tautu. Dieva žēlastība daudz un dažādos veidos ir bagātīgi izlieta arī pār mums. Tas Kungs mūsu vidū ir sūtījis lieciniekus, kas Svētā Gara spēkā ir runājuši varenus Dieva vārdus. Viņš dāsni mūs ir svētījis arī laicīgā ziņā, un mūsu tauta ilgus gadus varējusi dzīvot brīvā zemē.

Vai Dievs pie mums ir atradis tos augļus, ko meklējis? Ar skumjām sirdī mums jāatbild noliedzoši. Atgriešanās, ko Dievs bija gaidījis no mūsu tautas un ko mēs bijām lūguši un cerējuši piedzīvot, tā arī neatnāca.

Tevis jāatzīst, ka Dievs tev ir darījis ļoti daudz laba, bet – vai Viņš pie tevis ir atradis meklētos augļus?

Bībele vēsta, ka “Dieva laipnība tevi vada uz atgriešanos” (Rom. 2:4). Bet vai tu ik dienu atgriezies un tici? Cik ilgi Viņš būs pacietīgs ar tevi? Vai kokam būs lemts augt vēl vienu gadu?

Lūgšim, lai Dievs nenostumj mūsu lukturi (Jņ. atkl. 2:5). Lai Dievs arī mums visiem, kas saucamies kristieši un Dieva bērni, dod to nopietnību, kas vada uz patiesu atgriešanos, kamēr vēl ir žēlastības laiks!

3. janvāris

Bīsties Dieva un turi Viņa baušļus, jo tas pienākas katram cilvēkam!
(Sal. māc. 12:13)

Daudzi saka: “Dieva nav.” Eiropas vecās kristīgās zemes ir pagriezušas Dievam muguru, un mūsu vidū ir palicis ļoti maz dievbijības.

Taču, atmetuši dievbijību, cilvēki nebūt nav atbrīvojušies no bailēm. Dieva vietā viņi tagad baidās no nāves, klīzdami apkārt sava prāta tukšībā un bezjēdzībā, ko viņi spēcīgi jūt visā savā dzīvē. Nervozitāte, raizes un depresija ir mūsdienu izplatītākās kaites un slimības.

“Bīsties Dieva,” māca Bībele. Dieva bērni pazīst bijību Tā Kunga priekšā. Viņi nebaidās no Dieva, it kā Viņš būtu nežēlīgs un patvaļīgs tirāns. Nē, viņi ir iepazinuši Dievu Viņa žēlastībā kā labu un mīlestības pilnu Tēvu. Dieva bērni ir saņēmuši žēlastību atgriezties, nožēlot grēkus, lūgt piedošanu un Jēzus Kristus dēļ dzīvot ticībā grēku piedošanai. Viņi ir mācījušies bīties un mīlēt Dievu.

Dievbijība nebūt nav jāsaprot kā verga bailes no ļauna un cietsirdīga kunga, bet kā bērna cieņa, respekts un godbijība pret savu mīlo tēvu. Dievs ir svēts, un mums ir jāparāda Viņa majestātei un varenībai atbilstošais gods. Respektīvi – dievbijība ir būtiska sastāvdaļa ticīga cilvēka mīlestībā uz Dievu. Kristietim jāsaka tāpat kā Jāzepam: “Kā lai es darītu tik lielu ļaunumu un grēkotu pret Dievu?” (1. Moz. 39:9).

“Svētīgs tas cilvēks, kas bīstas To Kungu, kam ir sirsniņš prieks par Viņa baušļiem!” (Ps. 112:1).

Dievbijība atklājas kā cilvēka vēlme dzīvot saskaņā ar Dieva Tā Kunga baušļiem. Psalmu grāmatā mēs lasām: “Es esmu draugs visiem tiem, kas Tevi bīstas un kas pilda Tavas pavēles” (Ps. 119:63). Gluži kā paklausīgs bērns labprāt vēlas pildīt sava tēva lūgumus, tāpat arī kristietis vēlas dzīvot saskaņā ar Dieva prātu.

Cilvēka miesas prātam un iedzimti ļaunajai dabai labāk patīk iet savus ceļus. Turpretī kristietis sava ļaunuma dēļ jūt raizes un mokas, tāpēc nemiīgi lūdz:

*Kungs, lai Tavu svēto dzīvi
Allaž prātā paturu,
Lai es visu savu mūžu
Tavās pēdās staigāju!*

Bībele māca: “Gudribas sākums ir Tā Kunga bijāšana” (Sal. pam. 9:10). Pasaule tam netic un nepiekrīt šai atziņai, bet to pieņem Dieva bērni, lūdzot, lai Dieva Gars tos vada īstā dievbijībā.

4. janvāris

*Kas tu esi, lielais kalns? Tev Zerubabela priekšā ir jāklūst par līdzenumu!
Un viņš uzliks nama noslēguma akmeni, un visi viņam uzgavilēs: lai viņam
laime, lai gods un slava! (Cah. 4:7)*

Šī ir vienīgā vieta Vecajā Derībā, kur lasām par “noslēguma akmeni”. Citos gadījumos ir runāts par “pamatakmēni”, par “stūra akmeni” (Ps. 118:22). Tāds akmens tika ielikts svinīgas ceremonijas laikā, kā to mēdz darīt arī mūsdienās. Tomēr šajā Rakstu vietā mēs lasām par “noslēguma akmeni”.

Acīmredzot šis ir pravietojums par to, kā tiks pabeigta Jeruzālemes tempļa atjaunošana, kad vietā tiks likts noslēguma akmens un visa tauta līksmosies par Dieva lielo žēlastību.

Tempļa pamatakmens bija ielikts jau sen, tomēr tauta īsti neticēja, ka celtne jebkad tiks pabeigta. Varenie naidnieku pulki nemitīgi kavēja iesāktos darbus, kad jūdu tauta no sirds pūlējās atjaunot krāšņo Jeruzālemes templi, ko Nebukadnēcars bija sagrāvis (Ez. 4:24).

Šķēršļi samilza un stājās ceļā kā augsts kalns. Šķīta, ka tos nekad vairs neizdosies pārvarēt.

Tad lietu norisē iejaucās Tas Kungs un solīja, ka visi šķēršļi tiks nolīdzināti un to paveiks pats Dievs. Kādu dienu Zerubabels ieliks noslēguma akmeni īstajā vietā un slavēs Dievu par Viņa lielo žēlastību, jo viss gods pieder Dievam, mūsu Kungam. Dieva tautai tas bija brīnišķīgs apsolījums.

Nav nemaz tik grūti iejusties tālaika jūdu tautas situācijā. Arī mēs esam uzņēmušies lielus darbus, ko Dievs mums uzticējis. Padomājiet kaut vai par lielo misijas uzdevumu! Jēzus teica, ka Evaņģēlija vēsts jāsludina visām tautām un visiem jādzird, ka pestīšanu var saņemt ikviens, kas nāk pie Viņa.

Padomājiet, cik daudz mums vēl pietrūkst, lai šo misiju veiktu, jo Evaņģēliju vēl nav dzirdējusi puse no pasaules iedzīvotājiem! Padomājiet, cik daudz darba ir mūsu pašu tā sauktajā kristīgajā zemē! Nereti šie uzdevumi šķiet kā nepārvarams grūtību un šķēršļu kalns, kas samilzis mūsu priekšā.

Taču Dieva vārds mūs iedrošina: nepagurstiet, nezaudējiet drosmi! Pats Dievs būs ar jums, Viņa vārdā turpiniet celt.

Un kādu dienu – līdz ar Kristus atgriešanos – Dieva nama noslēguma akmens beidzot tiks ielikts savā vietā un Dieva bērni liksmosies, priecīgi saucot: “Žēlastība, žēlastība – tā visa ir Dieva žēlastība!”

5. janvāris

Kam Dēls ir, tam ir dzīvība, kam Dieva Dēla nav, tam nav dzīvības. To es jums rakstu, lai jūs zinātu, ka jums ir mūžīgā dzīvība, kas ticat Dieva Dēla vārdam. (1. Jņ. 5:12–13)

Vai cilvēks var zināt, ka viņam ir mūžīgā dzīvība? Vai iespējams šo jautājumu noskaidrot?

Daudzi noteikti atbildēs – nē. Turklāt ne mazums cilvēku kristieša pestīšanas pārliecību uzskatīs par augstprātību un iedomību. Viņi teiks: “Tās visas ir tikai jūsmīgas runas. Labāk būsīm pazemīgi, cerēsim uz labāko un atstāsim visu Tā Kunga ziņā.”

Citi gan labprāt vēlētos iegūt pestīšanas drošību un pārliecību, tomēr neuzdrošinās ticēt tik svētām, augstām lietām. “Ak, nē, es neesmu cienīgs,” viņi saka, tomēr dziļi sirdī lolo cerību, ka viss beigsies labi.

Vai cilvēks var iegūt istu pārliecību par savu pestīšanu?

Tieši par to runā Dieva vārds 1. Jāņa vēstulē: “To es jums rakstu, lai jūs zinātu, ka jums ir mūžīgā dzīvība.”

Pestīšanas pārliecība – tā ir pārliecība, ka Dieva vārds patiešām attiecas uz mani. Tāds cilvēks, kurš ar saviem grēkiem un neveiksmīgajiem pašatpestīšanās mēģinājumiem nāk pie Jēzus, Svētā Gara spēkā drīkst ticēt Dieva vārdam, kas saka: “Kam Dēls ir, tam ir dzīvība.”

Šo apsolījumu ir devis pats Dievs, kas nemelo un neviļ. Un arī es varu saņemt šo apsolījumu, uz to cerēt un paļauties gan dzīvē, gan arī nāvē.

Kad lasām Bībeli – Veco vai Jauno Derību –, mēs nevaram nepamanīt nelokāmo pārliecību un drošību, ar kādu runāja ticīgie vīri un sievas, kas dzīvoja sadraudzībā ar Dievu. Arī baznīcas vēsturē redzam, ka ticības apliecinātāji ar stipru un priecīgu pārliecību sludināja: ticībā Jēzum mēs esam Dieva bērni.

Protams, dzīvē pienāk arī tādi brīži, kad tumši mākoņi aizēno sauli, kārdinājumi satver mūsu sirdi un aptumšo visu mūsu iekšējo būtību. Tad mēs jūtam, ka esam zaudējuši savu pārliecību un mūsu dvēsele sauc uz Dievu no tumšas, tumšas nakts.

Tādos brīžos tev nešaubīgi jāpaļaujas uz to, ka visa tava pestīšana ir ticībā, bet ticība cieši turas pie Dieva vārda, kas sola glābšanu Jēzus Kristus dēļ. Glābts tu esi *ticībā*, nevis savas nelokāmās pārliecības dēļ.

Drošības un pārliecības sajūta nebūt nav pestīšanas priekšnoteikums. Stipra pārliecība drīzāk ir Svētā Gara auglis ticīgā cilvēkā. Parasti tomēr kristietim ir dota atziņa: ticībā Jēzum es esmu Dieva bērns.

Ja kādreiz arī tavā dzīvē iestājas aptumsums, turies pie Jēzus!

“Kam Dēls ir, tam ir dzīvība.”

6. janvāris

*Kad Jēzus bija piedzimis Betlēmē, Jūdas ķēniņa Hēroda laikā, redzi, gudri vīri no austrumu zemes atnāca uz Jeruzālemi un sacīja: “Kur ir jaunpie-
dzimušais jūdu ķēniņš? Jo mēs Viņu zvaigzni redzējām austrumu zemē un
atnācām Viņu pielūgt.” (Mt. 2:1–2)*

Vīri, kas ieradās no austrumu zemes, bija astrologi. Viņi ticēja, ka, vērojot zvaigžņotās debesis, iespējams saskatīt un pareģot nākotni. Zilēšana zvaigznēs ir viens no maģijas paveidiem, no kā Bībele strikti norobežojas. Dieva tautai tādas lietas nav atļautas (Jes. 47:13).

Taču Tas Kungs šos ļaudis veda uz Israēla zemi, lai viņi sameklētu jūdu ķēniņu. Šis stāsts patiesi ir ļoti zīmīgs.

Ko tas vēsta?

Pirmkārt, mēs redzam cilvēkus, kuri ieradās Jēzus dzimšanas vietā, sekojot vienīgi tainiecīgajai gaismiņai, kas viņiem bija dota.

Otrkārt, šis stāsts norāda uz Israēla tautā valdošo attieksmi. Izdzirdējis par jaundzimušo, ķēniņš Herods pārbijās un viņa pirmā doma bija Jēzu nogalināt. Pat jūdu rakstu mācītāji, kuri labi zināja, ka Mesijam jāpiedzimst Betlēmē, neuzskatīja par vajadzīgu mērot īso ceļu no Jeruzālemes, lai pārliecinātos, vai tiešām tā ir noticis.

“Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma” (Jņ. 1:11).

Mums ir svarīgi pārbaudīt pašiem sevi. Vai esam Viņu uzņēmuši?

Šis notikums apliecina, ka cilvēki pat arniecīgām zināšanām ir nākuši pie Jēzus, tiklīdz par Viņu dzirdējuši. Turpretī mēs, kas par Viņu esam dzirdējuši un mācījušies daudz vairāk, esam tik gausi un joprojām vilcināmies uzņemt savu Glābēju.

Gudrie vīri no austrumu zemes mums liek nopietni aizdomāties.

Turklāt ņemsim vērā vidi, no kuras viņi bija nākuši. Šie vīri nāca no austrumiem, kas daudzējādā ziņā pārstāv tautas, pie kurām vērojama ļoti

spēcīga reliģiska interese. Diemžēl Jēzus Evaņģēlijs šajās austrumu tautās nav varējis dziļi iesakņoties un nest daudz labu augļu.

Lūgšim Dievu, lai arī pie viņiem atvērtos durvis un cilvēku sirdis pievērstos Jēzum. Arī mūsu baznīcai ir dots aicinājums un liels misijas uzdevums austrumos.

7. janvāris

Lai es nepaaugstinātos īpašo atklāsmju dēļ, man ir dots dzelonis miesā, sātana eņģelis, lai tas sistu mani, ka netopu iedomīgs. Tādēļ es To Kungu trīs reizes esmu lūdzis, lai tas no manis atkāptos. Un Viņš ir sacījis: “Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās.” (2. Kor. 12:7–9)

Pāvils dziļi un sirsnīgi lūdza, lai Dievs viņu atbrīvo no “dzeloņa miesā”. Kas bija šis dzelonis, mēs īsti nezinām. Varbūt tās bija kādas ciešanas, no kurām viņš nespēja tikt vaļā, tomēr apgalvot mēs to nevaram. – Vai tā bija miesas kaite, dvēseles kaite vai kādas garīgas sāpes? Lai kas bija šis “dzelonis”, Pāvils labprāt būtu vēlējis no tā atbrīvoties, taču Dievs arvien teica – nē.

Varbūt ir pat labi un svētīgi, ka precīzi nezinām, kas bija Pāvila “dzelonis”. Tagad ikviens no mums – arī tu un es – šo “dzeloni” var attiecināt uz savu kaiti, ar kuru jācīnās.

*Kad mums uznāk cīņa grūta
Un ja Tavs Tēva prāts to sūta,
Tad palīdzi, ka uzvaram.
Spodras kara bruņas sniedzi,
Mūs pārspēt ienaidniekam liedzi,
Ka cīņā modri pastāvam!
Tavs krusts lai liecina,
Ka pieder uzvara Tavai draudzei!
No Dieva sirds neviens nav šķirts,
Kam spoža debess saule mirdz.*

Pāvils jūta, kā šis “dzelonis” kavēja un apgrūtināja viņa kalpošanu Dievam. Viņš sirsnīgi bija lūdzis glābšanu no tā. – Droši vien Pāvils domāja, ka, atbrīvodamies no pastāvīgajām mokām, viņš daudz vairāk un labāk spētu kalpot Dievam.

Tomēr Pāvila lūgums netika izpildīts. Mums nav nekādu šaubu – viņa lūgšana tika sadzirdēta un uzklautāta, jo Dievs vienmēr dzird Savu bērnu lūgšanas, tomēr Tas Kungs neatbildēja tā, kā Pāvils bija cerējis.

Kāpēc?

Atbildi uz šo jautājumu deva pats Jēzus: “Tev pietiek ar Manu žēlastību.”

Jēzus, kas pazīst mūs labāk nekā mēs paši sevi, zināja, kas Pāvilam vajadzīgs. Asais un mokošais dzelonis – lai kas tas bija – padarīja viņu arvien vairāk atkarīgu no Dieva un Viņa žēlastības. Vājība Pāvilam kļuva par spēka avotu, jo miesas nespēks aizvien vairāk tuvināja viņu Jēzum.

Tas pats attiecas arī uz mums. Diemžēl mums nenāks par labu, ja jutīsimies brīvi no vājībām, stipri sevī un neatkarīgi no Jēzus. Mums ir labāk, ja Dievs mūsos saglabā šīs kaites un vājības, kas, no vienas puses, apgrūtinās un mocīs, bet no otras – arvien ciešāk tuvinās mūs Jēzum un Viņa žēlastībai! Lai Dievs Sava vārda gaismā mums palīdz to saprast!

8. janvāris

Israēl, tu grūd sevi postā; vienīgi Es esmu tavs glābiņš un atbalsts.

(Hoz. 13:9)

Israēla tauta bija piedzīvojusi smagus šķēršļus un pārbaudījumus. Tāpēc bija gluži dabiski, ka ļaudis vaicāja: kāpēc tā? Kāpēc mums šīs grūtības jāpanes?

Pravietis Hozeja atbildēja tā, kā viņam atklāja un lika sludināt pats Kungs: “Israēl, tu grūd pats sevi postā; vienīgi Es esmu tavs glābiņš un atbalsts.” Šī atbilde attiecās ne tikai uz Israēla situāciju, tā attiecas uz ikvienu no mums.

Tas Kungs saka: “Es esmu tavs glābiņš un atbalsts.” Diemžēl tauta tam nevēlējās ticēt. Ļaudis bija pārliecināti, ka spēj iztikt bez Dieva. Viņi kalpoja citiem dieviem un aizmīrsa dāsno svētību, ko Tas Kungs visus šos gadus tiem bija dāvājis.

Viss notika likumsakarīgi. Pār cilvēkiem, kas Tam Kungam pagriež muguru, neizbēgami nāk Dieva sods.

Ņemsim to vērā, jo šis princips attiecas uz visām mūsu dzīves situācijām, un pretoties Dievam ir ļoti bīstami.

Šis princips ne vienmēr ir tik acīmredzams. Kādreiz mēs piedzīvojam, ka cilvēki, kas pagriezuši Dievam muguru, gūst gan veiksmi, gan panākumus. Taču sena paruna māca: Dieva dzirnas maļ lēni, bet pamatīgi, un galu galā cilvēks saņem to, ko pelnījis.

Israēla tauta vainu par savām nelaimēm gribēja uzvelt kaimiņu tautām. Protams, apkārtējās tautas tiešām bija ļaunas un nežēlīgas, un vēstures Kungs nereti vienu tautu izmantoja kā soda rīksti pret citu. Piemēram, kad Asurs Israēlam bija nodarījis lielu ļaunumu, šai pagānu tautai bija jāsaņem

taisnīga atmaksa. Dievs caur pravieša muti saka: “Bēdas Asuram, kas ir Manas bardzības rīkste” (Jes. 10:5).

Vēstures norisēs mums vienmēr daudz kas paliks neizprotams. Nav viegli izsekot, kā Dievs virza un vada vēstures gaitu, tomēr viena lieta ir skaidra un attiecas uz mums visiem: kas pretojas Dievam, grūž sevi postā.

Dievs ir mūsu palīgs un tāds palīks arī turpmāk. Tas Kungs mūs aicina Viņu piesaukt visās bēdās, un drošs var būt tikai tāds cilvēks, kas ikvienā dzīves situācijā atrodas Tā Kunga rokās.

9. janvāris

Jūs, kas bijāt miruši savos pārkāpumos un savā neapgraizīšanā, Viņš līdz ar to darījis dzīvus, piedodams mums mūsu pārkāpumus; Viņš izdeldējis pret mums vērsto parādu rakstu ar visām tā prasībām un paņēmis to no mūsu vidus, pienaglodams pie krusta. (Kol. 2:13–14)

Būt kristietim nozīmē saņemt dzīvību Jēzū Kristū. Kam šis jaunās dzīvības nav, tas Dieva acīs ir garīgi miris. Iespējams, ka pats sevī cilvēks jūtas gana dzīvs un apkārtējie viņu uzskata par labu, tomēr Dieva priekšā viņš ir miris savos grēkos.

Kad un kā cilvēks saņem daļu pie mūžīgās dzīvības?

Daudzi uzskata, ka viss ir ļoti vienkārši: tiklīdz tu vēlies būt kristietis, tu tāds arī esi. Nekādu problēmu!

Citi uzskata: ja cilvēks patiesi grib būt kristietis, viņam pret to jāattiecas ļoti nopietni. Kam šī nopietnība piemīt, tas patiesi ir kristietis. Tāds ir parastais domu gājiens.

Vēl citi nojauš, ka lieta tomēr nav tik vienkārša, un saka: “Cilvēkam ir jāizlemj pilnībā nodot sevi Dievam un jāsola turpmāk dzīvot saskaņā ar Viņa gribu.”

Protams, cilvēkam ir vajadzīga patiesa atgriešanās, lai viņš no sirds gribētu piederēt Jēzum. Tomēr arī tā nav īstā atbilde uz jautājumu, kad un kādā veidā cilvēks iemanto mūžīgo dzīvību.

Kā jau minējām, atbildi uz šo jautājumu sniedz Dieva vārds: ar Dieva dāvāto grēku piedošanu cilvēks saņem dzīvību. Ar šo pagrieziena punktu tava dzīve nonāk Dieva drošajās rokās. Jo ar savām pūlēm un spēkiem cilvēks pats nevar iegūt dzīvību Dievā.

Šīs brīnumainās lietas notiek tikai tad, kad grēcīgais cilvēks nāk pie Jēzus un Viņā atrod patvērumu. Debesu Kungs viņam pasludina visu grēku piedošanu un dara par Savu bērnu. Tikai tad grēcīgā sirdī iemājo Dieva Gars un cilvēks top garīgi dzīvs.

Bez grēku piedošanas Dieva priekšā cilvēks ir un paliek miris, lai ko viņš pats par sevi domātu. Tā Kunga priekšā dzīvs ir tikai ticīgs Dieva bērns, kurš saņēmis grēku piedošanu Jēzū Kristū, kas ir izcietis sodu mūsu vietā.

Šī Bībeles patiesība lai ik dienu pavada tavas domas un ticību!

10. janvāris

Šī ir pirmā zīme, ko Jēzus darija Kānā Galilejā, atklādams Savu godību, un Viņa mācekļi sāka Viņam ticēt. (Jņ. 2:11)

Jēzus bija aicināts viesis kāzās Kānā, kur Viņš pārvērtā ūdeni par vīnu. To redzēja visi, taču svarīgāko saskatīja tikai mācekļi.

Kalpi, kuri nesa ūdeni, labi zināja, kas bija noticis. Tāpēc nepagāja necik ilgs laiks, kad par brīnumu uzzināja visi klātesošie. Protams, visiem bija interesanti, jo kurš gan būtu ko tādu redzējis vai dzirdējis!

Tomēr tikai mācekļi saskatīja Jēzus godību. Tikai viņi saprata, ka šis brīnums bija īpaša zīme. Viņi ne tikai pamanīja ūdens pārvēršanu par vīnu, bet galvenais – ieraudzīja Viņu, kas to bija paveicis. Mācekļi Jēzus personu bija ieraudzījuši pavisam citā gaismā un bijīgi sāka Viņam uzticēties.

Jēzus vēlas cilvēkiem dod daudz labu dāvanu. Kaut arī cilvēki apgalvo, ka brīnumu laiks ir pagājis, tomēr mēs tam nevaram piekrist. Dievs vēl joprojām atbild uz lūgšanām. Viņš joprojām dziedina slimos, atjauno dzīvesprieku un sparū tam, kas zaudējis cerību, un dod Savu mieru pat nervu slimniekam.

Tās ir dārgas un vērtīgas dāvanas ikvienam, kas gatavs saņemt. Daudzi vēlas piedzīvot Jēzus veiktos brīnumus, tomēr ne visi šajos brīnumos saskata zīmes, uz ko tie norāda. Diemžēl viņi neierauga Jēzu un Viņa godību. Viņi redz un novērtē dāvanas, bet neierauga pašu dāvanu Devēju – Kungu Jēzu.

“Kad Tu esi mans, tad man nevajag ne debess, ne zemes!” saka Asafs (Ps. 73:25). Viņš bija sapratis lietas būtību.

Toreiz Jēzus pārvērtā ūdeni par vīnu un cilvēki, kas nesaskatīja tajā neko vairāk, drīz šo notikumu aizmirsā. Un pat ja kādreiz atcerējās, tad vienīgi kā labu stāstiņu, ko pieminēt un pārrunāt. Turpretī Jēzus mācekļi šajā notikumā saskatīja zīmi – viņi ieraudzīja Jēzus godību. Viņi guva jaunu skatījumu uz Jēzus personu. Tāpēc šodien lasītajā pantā teikts, ka mācekļi sāka Jēzum ticēt.

Vai iepriekš viņi nebija ticīgi? Bija. Tomēr piedzīvotais lika pieaugt mācekļu ticībai un viņi ar jaunu prieku sekoja Jēzum.

Tāda ir arī mūsu pieredze, ja mūsu ticības skats ir allaž pievērsts Viņam.

11. janvāris

Bet tas vēstnesis, kas bija gājis aicināt Mihi, viņam stāstīja, sacīdams: “Redzi, pravieši sludina vienā mutē labu ķēniņam, un es lūdzu, lai tavi vārdi būtu līdzīgi, un sludini arī tu labu!” Bet Miha atbildēja: “Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo! Tikai to, ko mans Dievs man sacīs, es runāšu!” (2. Lku. 18:12–13)

Tā Kunga īstie pravieši nereti bija spiesti sludināt to, ko tauta nevēlējās dzirdēt. Pār neatgriezīgiem cilvēkiem viņi pasludināja Dieva spriedumu un sodu, paštainsnos un pašapmierinātos aicināja uz nopietnu atgriešanos. Un, protams, pravieši runāja arī par Dieva Jēru, kas nes pasaules grēkus. Tomēr ļoti bieži viņi to sludināja cilvēkiem, kuri uzskatīja, ka viņiem glābējs nav vajadzīgs.

Būt vientuļam un nesaprastam – tāds ir pravieša liktenis.

Kā lasījām, tāds liktenis bija lemts arī pravietim Miham, Jimlas dēlam. Jāatzīst, ka situācija toreiz bija divdomīga. Ķēniņš bija nodomājis doties karā, un pie viņa rindā stāvēja apmēram četri simti vadošo praviešu. Visi kā viens viņi uzvaru paredzēja ķēniņam, – jo tā esot teicis pats Kungs.

Pret savu gribu un nelabprāt šo jautājumu ķēniņš uzdeva arī pravietim Miham. Un mēs lasījām, ko ķēniņa vēstneši Miham teica: esi tik labs un saki to pašu, ko sacījuši pārējie pravieši. Raugies, lai tavi vārdi saskanētu ar viņējiem. Saki, lai ķēniņš droši dodas karā, jo to viņš vēlas dzirdēt!

Mūsu Kunga Jēzus Kristus īstie liecinieki arī šodien nereti atrodas līdzīgā situācijā. Tā arvien ir bijis visos laikos, ka reliģiozais pūlis labprāt uzklausa vienīgi ausīm tīkamas ziņas.

Svētā Bauslība pasaulei šķiet pārāk skarba, tādēļ tā labprātāk uzklausa tos, kas apgalvo, ka Dieva baušļi nav jāuztver tik nopietni. Piemēram, Bībele runā par laulību kā vienīgo vīrieša un sievietes kopdzīves veidu, tomēr arvien uzrodas citi padomdevēji, kuru skaidrojumi neticīgajai pasaulei šķiet tīkamāki. Un tā ir daudzos jautājumos.

Kristus krusta Evaņģēliju pasaule uzskata par pārāk šauru ceļu. Pasaule nevēlas ticēt un pieņemt, ka pestīšana ir vienīgi Kristū. Tai labpatīk domāt, ka ikviens var tikt glābts pats savā ticībā. Daļa cilvēku šo uzskatu piedēvē Bībeles mācībai, taču tā nav taisnība. Bībele māca, ka vienīgais glābšanas ceļš ir Jēzus (Ap. d. 4:12).

Dieva bērni ir pakļauti smagam spiedienam. Viltus praviešu vārdi pilnībā saskan ar pasaules domām un spriedumiem.

Taču tev, kristieti, viņos nav jāklusās! Turies pie Dieva vārda! Apliecini Dieva vārdu neatkarīgi no tā, ko par to domā citi.

12. janvāris

Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības. (Gal. 4:4–5)

Šie vārdi ir tik ļoti dziļi un bagāti, ka mēs nekad pilnībā nespēsim izsmelt to jēgu un saturu. Esi vērīgs, lasot šos vārdus, jo tajos paustas dziļas Dieva vārda atziņas.

Attiecībās ar Dievu tev ir divas iespējas.

Vai nu tu esi “zem bauslības”, vai arī tev ir “Dieva bērna tiesības”. Tātad – tikai divas iespējas. Nevieni lai nedomā, ka viņam ar Dievu nav nekāda sakara, jo tiesas dienā šie maldi atklāsies.

Būt “zem bauslības” nozīmē nākt pie Dieva ar saviem darbiem un savu taisnību. Dieva Bauslība ir Dieva gribas izpausme. Radītājs prasa, lai mēs Viņam kalpojam ar tīru sirdi un šķīstām rokām. Tāds ir Bauslības kodols, un ar šādu atbildību mēs esam piedzimuši un nākuši pasaulē.

Visu reliģiju centieni ir saistīti ar darbiem, garīgām praksēm, upuriem un nopelniem. Šo reliģiju piekritēji uzskata, ka viņu darbi ļaus tiem droši nostāties Dieva vaiga priekšā. Tieši to nozīmē vārdi – būt “zem bauslības”. Tomēr Bauslības darbi ved strupceļā, jo ar visām savām pūlēm un centieniem mēs Dieva priekšā esam un paliekam grēcinieki. Mēs stāvam zem Dieva soda. Tāds ir ikviena cilvēka stāvoklis, atrodoties “zem bauslības”.

Bet svētīgi un laimīgi ir cilvēki, kas nedzīvo zem Bauslības. Viņiem ir pilnīgi cits stāvoklis Dieva priekšā. Viņi ir Dieva bērni, kam piešķirtas “Dieva bērnu tiesības”.

“Kā tēvs apžēlojas par bērniem, tā Tas Kungs apžēlojas par tiem, kas Viņu bīstas” (Ps. 103:13). Mēs taču saviem bērniem nepiestādām rēķinus. Bērni visu saņem par velti. Viņi saņem piedošanu un mīlestību pat tad, ja bijuši nepaklausīgi, jo viņi taču ir mūsu bērni.

“Dieva bērnu tiesības” nozīmē, ka Dievs tevi pieņem un mīl kā Savu bērnu. Visi tavi grēki ir piedoti. Dievs nepiemin tavus pārkāpumus, jo tu esi Viņa bērns. Dievs vēlas, lai tu dzīvotu Viņa priekšā godīgā grēknozēlā un vaļsirdīgā ticībā.

Ja nepieciešams, Viņš tevi pamāca un pārmāca. Tomēr tu arvien paliec Viņa bērns, kam pieder žēlastība un piedošana. Tevi netiesās bargā Dieva Bauslība (Jņ. 5:24) kā tos cilvēkus, kas dzīvo “zem bauslības”.

Kāpēc tāda atšķirība? – Jēzus ir gandarījis un izpircis visu cilvēku grēkus. Viņš ir uzņēmis Bauslības lāstu uz Sevi (Gal. 3:13). Pateicoties Jēzum,

ikvienam, kas Viņam tic, ir jauns statuss Dieva priekšā – viņam ir piešķirtas dievbērības tiesības.

Vai tu esi pieņēmis aicinājumu būt par Dieva bērnu?

13. janvāris

No sirds pilnības mute runā. (Mt. 12:34)

Šie vārdi ir patiesi. Ikdienā vērotais to apstiprina. Jauneklis, kas iededzies par kādu politisku ideoloģiju, nespēs to paturēt pie sevis. Arī iemilējies cilvēks nevarēs noslēpt savu mīlestību un priecāsies pieminēt mīļotās vārdu, kas viņam kļuvis tik nozīmīgs.

Līdzīgi arī cilvēks, kas laimīgi pārcietis smagu operāciju, labprāt visos sīkumos par to stāstīs ikvienam, kas gribēs klausīties. Runa un valoda vispilnīgāk atklāj to, kas piepilda cilvēka sirdi.

Mēs esam sastapuši daudzus cilvēkus, kam garīgās lietās nav ko teikt. Dieva vārdu viņi gandrīz nekad nepiemin, bet, ja piemin, tad lieto aplami. Viņu vārdi un runas galvenokārt pauž pasaulīgas intereses.

Par ko tas liecina? – Tas norāda, ka viņu sirds ir pilna ar pasaulīgām lietām un Dievam tur nav vietas.

Un kā ir ar garīgi angažētiem cilvēkiem? Arī šādu cilvēku ir daudz un arī viņiem ir teikti šie Jēzus vārdi. Kādas ir viņu garīgās sarunas? Un par ko runā tu, kad apliecini savu kristīgo ticību?

Cilvēka vārdi atklāj to, kas mājo dziļi sirdī. Kādi ir mūsu sarunu temati? Vai mēs nerunājam tikai par kristīgās dzīves un draudzes ārējām lietām? Vai mūsu runas neliecina tikai par Martas dedzīgo rosību, kas aprakstīta evaņģēlijā (Lk. 10:40)? Vai runājam par saviem darbiem un sasniegumiem? Vai arī mēs domājam par galveno – ka mūsu vārdi ir ierakstīti debesīs (Lk. 10:17 utt.)?

Reiz Jēzus dziedināja desmit spitālīgus vīrus. Visi kļuva veseli, taču tikai viens no viņiem atgriezās, lai pateiktos Jēzum un pagodinātu Dievu (Lk. 17:12 u. trpm.). Arī pārējie deviņi noteikti citiem stāstīja par savu dziedināšanu. Taču ko prātīgu viņi varēja pateikt par Jēzu? Droši vien neko, jo citādi neaizmirstu Viņam pateikties.

Kas tev ir pats svarīgākais un vērtīgākais? Vai Jēzus, Viņa žēlastība un draudzība, vai arī kāds ieguvums, ko vēlies no Viņa saņemt? Kas nodarbina tavas domas – Viņa īstenotais pestīšanas darbs vai arī tavi pienākumi un kalpošana Debesu valstības labā?

Labā un auglīga liecība par Jēzu var nākt tikai no tādas sirds, kura pazīst Viņu kā Kungu un Glābēju. Lai Dievs dod, ka mēs allaž dzīvotu ar pareizu

attieksmi pret To Kungu un mūsu mutē būtu īsta liecība par Jēzu! Tas šai pasaulei vajadzīgs visvairāk.

14. janvāris

Bet Naamans sadusmojās, un viņš aizgāja un sacīja: “Redzi, es domāju, ka viņš taču iznāks pie manis ārā un stāvēs manā priekšā, un piesauks Tā Kunga, sava Dieva, vārdu, un ar savu roku braucīs slimo vietu un atņems spitālību.” (2. Ķēn. 5:11)

Sīriešu virspavēlniekam Naamanam bija savs uzskats par to, kā jānotiek brīnumainai dziedināšanai. No savas kultūrvides viņš bija mācījies un zināja, kā šādus darbus veica dziednieki un vārdotāji. Taču, redzot, ka pravietis Elīsa visu darīja citādi, Naamans kļuva dusmīgs un gribēja doties prom.

Parasti vārdotājs skaļā balsī piesauca sava dieva vārdu un, murminot burvestību vārdus, ar roku braucēja slimo vietu. Tādi bija Naamana priekšstati, un viņš gaidīja, ka Israēla pravietis rīkosies līdzīgi.

Bet kas notika? Elīsa pat neiznāca no savas mājas, lai ar Naamanu sasveicinātos, bet izsūtīja viņam pretī vēstnesi ar ziņojumu. Kas bija šajā ziņojumā? Tur bija norādījums, ka Naamanam jāiet un septiņas reizes jāienirst Jordānā. To dzirdot, Naamans bija sarūgtināts un vilies, jo viņam bija jānirst šīs nožēlojamās upes straumē! It kā Sirijā viņam nebūtu lielākas un labākas upes!

Tieši tāda ir daudzu cilvēku nelaime – viņi uzskata, ka paši zina labāk, kā lietām jānotiek. Tomēr viņu garīgo uzskatu pamatā ir ikdienišķas cilvēku domas un spriedumi.

Dzirdēdami vienkāršo Evaņģēlija vēsti, daudzi vairs nevēlas klausīties. Evaņģēliju viņi uzskata par pārāk necīlu un neievērojamu vēsti. Runas par Jēzu un Viņa krustu šiem cilvēkiem šķiet nenozīmīgas, svešas un nesaprotamas.

Kā viņi uztver mazgāšanu Kristībā un Svētā Vakarēdiena maizi un vīnu? Mūsdienu cilvēkiem šīs lietas šķiet pārlietu vienkāršas un nesvarīgas, lai tām ticētu. Viņi dod priekšroku cilvēciskam domu gājienam un personiskam garīgumam.

Taču Dievs ir izvēlējis to, kas pasaulē nicināts. Tāpēc cilvēkiem, kas iet pazušanā, vēsts par Jēzu un Viņa krustu ir ģeķība. Pasaules gudrie to uzskata par muļķību, un reliģioziem šī vēsts kļūst par piedauzību (1. Kor. 1:18–23).

Pēdējā brīdī Naamans tomēr pārdomāja, atgriezās un tika dziedināts.

Sargies, ka nenicini ģeķīgo vēsti par glābšanu vienīgi Jēzū!

15. janvāris

Tā kā mums ir liels augstais priesteris, kas izgājis cauri debesīm, Jēzus, Dieva Dēls, tad turēsimies pie Viņa apliecināšanas. Jo mums nav augstais priesteris, kas nespētu līdzī just mūsu vājībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka. (Ebr. 4:14–15)

Ko nozīmē vārds “apliecināt”? Mēs saprotam, ka runa ir par mūsu kristīgās ticības apliecināšanu. Bet ko mēs apliecinām?

Vairums mūsdienu kristiešu, iespējams, pirmām kārtām domā par savas identitātes apliecināšanu: “Es esmu kristietis.” Protams, apkārtējiem ir jādzird no mūsu mutes, ka esam kristieši un vēlamies tādi būt.

Taču mums jāatceras, ka ticības apliecība ir kas vairāk. Ticības apliecības svarīgākais saturs ir šāds: Jēzus Kristus ir Dieva Dēls, mūsu Glābējs.

Nekādā gadījumā mēs neapliecinām paši savu gudrību vai krietnumu, jo šajā ziņā mums lielu panākumu nav un nav daudz, ar ko lepoties.

Kristīgas ticības apliecības pamats un centrs ir Jēzus. Mēs sludinām Viņu, nevis paši sevi. Mūsu ticības apliecība nāk no Bībeles un apgalvo, ka Jēzus ir Dieva Dēls. Mūsu apliecība nedrīkst būt nekas cits kā Bībeles vēsts, ka Jēzus ir Dieva vienpiedzimušais Dēls, kas no Tēva mūžībā dzimis, un arī patiess Cilvēks, kas no jaunavas Marijas dzimis.

Mēs apliecinām, ka Jēzus ir mūsu Glābējs. Būdams Dievs Dēls, Viņš kļuva par Cilvēku. Visās lietās Viņš tika kārdināts – gluži kā mēs, tomēr neizdarīja nevienu pašu grēku.

Tā ir mūsu ticības apliecība, kuru droši apliecinām kā Bībeles vēsti, un tās patiesumu garantē pats Dievs.

Jēzus tika kārdināts visās lietās – tāpat kā mēs. Tomēr ir kāda atšķirība: kur mēs klūpam un kritam, Viņš pastāvēja bez grēka.

Tāpēc varam būt pārliecināti, ka nekas cilvēcisks Jēzum nav svešs un Viņš pilnībā pazīst mūsu dzīvi. Jēzus saprot, cik grūti ir būt kristietim. To visu labi zinādams, Viņš par mums ir miris un ar Savām asinīm apzīmojis grēku piedošanu – pieejamu ikvienam, kas uz Viņu paļaujas.

Turēsimies pie ticības apliecības un liecināsim par Jēzu savā dzīvē!